

Четвърто Пасторално Писмо

„Огънят на жертвеника никога да не угасва”

ЕВГЕНИЙ БОСИЛКОВ

ПО БОЖИЕ МИЛОСЪРДИЕ И БЛАГОВОЛЕНИЕТО НА СВЕТИЯ ПРЕСТОЛ

НИКОПОЛСКИ ЕПИСКОП

Към духовенството и верните от Епархията.

Поздрав в Господа.

Възлюбени Чеда, жертвеникът или олтарът е център на нашия духовен живот и най-завидното място на нашия религиозен култ. Той е свят и пресвят, защото е седалище на тялото и кръвта Христови, престол на самия Първосвещеник – Христос, към когото пристъпваме: “За да принесем духовните жертви, благоприятни на Бога” (Пет. 2,5). Това е мястото, за което Господ казва в священото Писание: “Сега очите Ми ще бъдат отворени и ушите Ми внимателни към молитвата в това място. Аз избрах и осветих тоя дом, за да бъде името Ми там до века: и очите Ми, и сърцето Ми ще бъдат там през всички дни” (2 Пар. 7,15–16). Тук именно е тази река “С чистата вода на живота, бистра като кристал, изтичаща от престола на Бога и Агнеца”, за която се говори в Откровението (Откр. 22,1). Тук Бог, Който е самата вечност и единствен измерва всички пространства и господства над времената и вечността, на Когото миналото и бъдещето са еднакви пред очите, както и настоящето, е Сам на олтара или, както се изразява Откровението: “Тук е скинята на Бога със човеците и Той живее с тях; те ще бъдат негов народ; и сам Бог ще бъде с тях – техен Бог” (Откр. 21,3). Тук в тишината на съзерцанието всеки долавя, разбира и чувства тези думи: “С вечна обич те обикнах и за това се отнесох към тебе с благоволение” (Иер. 31,3).

Възлюбени Чеда, и ние със Свети Павел ще се провикнем: “Велика наистина е тайната на благочестието; Бог явил Се в плът, засвидетелстван от Духа, показал Се на Ангелите, проповядвал на народите, приет с вяра в света, възнесен в слава” (1 Тим. 3,16), намерил начин и след смъртта Си да бъде между нас, да подновява жертвоприношението, извършено на лобния Хълм, до края на света. Със същия Апостол ще кажем: “Ако служенето на смъртта по букви, издълбани във камъни, беше тъй славно, че синовете Израилеви не можаха да се взират в лицето на Мойсея поради преходната сияйност на

Четвърто Пасторално Писмо

лицето му, то как не ще бъде по-славно служенето на духа” (Кор. 3,7-8). Олтарът е именно това място, където всеки ден се подновява и дълбокото тайнство, учредено на Тайната Вечеря, и безценното дело, извършено на Голгота. Велика служба! Най-великата в нашата религия – служба, която наричаме Литургия или Миса (Евхаристично отслужване).

Възлюбени Чеда, печално бе положението на човечеството след грехопадението. Създаде се между небето и земята една непреодолима пропаст, тъй като никой с нищо не можеше да даде на обидената Божия безкрайна справедливост едно безкрайно удовлетворение и човечеството странеше все повече и повече от Бога. Небесният Отец по много начини се опитвал да обърне лицата на своите първородни към тесните врати на

спасението. Огненият дъжд и сярата паднали върху Содом и Гомора очистителните води на потопа, египетското робство и страданията в пустинята всявали ужас в техните жертви; кръвта на юнците, с която поръсвал упоритите им глави и богохулните им уста, изгубили своето въздействие. Господ потърсил друга кръв, чиято цена е безкрайна, кръв чиста и гореща. Тогава се явява Христос, който, според Свети Павел, отправя следните думи към Своя Отец небесен: “Жертва и принос Ти не пожела, Боже, а тяло ми приготви. И жертви за грях не Ти са угодни. Тогава рекох: Ето, ида да изпълня волята Ти” (Евр. 10,5–8). Христос предлага Своята кръв и Себе си всецяло за изкупителна жертва. Ние всички знаем как Неговата кръв засъхнала на кръста и оставила петна, за измиването на които не са достатъчни сълзите на цялото човечество. Ние всички знаем, че когато по дървото на кръста същата кръв още се стичала на земята, Христос не престанал да се моли за всеопрощение и казал тия думи: “Отче, прости им, защото не знаят какво правят”. Ние всички сме уверени, че тялото Му, увиснало на кръста, станало гореща клада, поглъщаща всички болки, страдания, заблуди и прегрешения.

Възлюбени Чеда, Христос, преди да издъхне, казал следните забележителни думи: “Свърши се”. С това Той искал да подчертае, че изпълнил докрай Божията воля, че дал удовлетворение за човешките прегрешения, че оставил същевременно на света и един нов извор на живот, който никога няма да пресъхне, в който изморените могат да възобновят силите си, отслабналите и изтощените – своята младост и безпокойните – да намерят мир. Този извор е именно Неговото жертвоприношение, което замества неугодните вече Богу жертви на древността.

Четвърто Пасторално Писмо

Голгота, лобното място на Христос, даде на света жертвата на Новия Завет и Разпятието стана първият олтар, върху който Христос, Първосвещеникът от Новия Завет, отслужи и първата Си Литургия.

Възлюбени Чета, жертвоприношението е най-съвършеният и най-естественият изблик на религията. Не можеше религията на Новия Завет да остане без жертвоприношение. Ето

какво ни учи Съборът от Тренто:

“На Тайната Вечеря Христос, с цел да даде на църквата едно видимо жертвоприношение, отговарящо на човешките нужди и от естество такова, за да представлява кръвното приношение, извършено на кръста само веднъж.; също така желаейки да увековечи паметта на същото и да използва безкрайните Му блага за опрощение на всекидневните ни прегрешения – принесе Тялото и Кръвта Си под видовете на хляб и вино и под тези същи видове Се даде като храна на Апостолите, произведени в същия момент Свещеници на Новия Завет. На Апостолите и техните наследници Той заповяда да

принесат жертва с тези думи: “Правете това в Мое възпоменание.” На друго място същият събор казва: “В Светата Литургия се принасят Същия Този, чрез ръката на Свещеника, който попереди се принесе Сам в жертва на кръстното дърво: само начинът, по който става приношението, е различен”. Свети Иван Златоуст пише ясно: “Една Света Литургия струва колкото стойността на Голготското Жертвоприношение”.

Възлюбени Чета, Христос основал Църквата като и` дал за главна задача продължението на Неговото спасително дело на земята. Чрез Църквата и в Църквата Той иска хората да достигнат до познание на истината и да се спасят. За това Христос пребъдва в Църквата и чрез Своето присъствие в Святото Тайнство на олтара Той активно взема участие в спасителното дело на Църквата и става: “Ходатай между Бога и хората, Той – Бог-човекът Христос Исус, Който даде Себе Си като откуп за всички” (Тим. 2,4).

“Христос веднъж възкръснал от мъртвите, вече не умира” – казва Свети Павел (Рим. 6,9). Така също и не умира Неговата любов, не умира и вечното Негово свещенство и вечното Негово жертвоприношение. Неговата любов, веднъж всецяло дарена, никога не е била възпряна и тя е на олтара, както и в небето, винаги жива, винаги принесена, винаги спасителна. Тази Любов, засвидетелствана на човечеството чрез смъртта на кръста, продължава да бъде засвидетелствана чрез безкръвното жертвоприношение на олтара, чрез Евхаристичното отслужване. Колко право казва Свети Франциск Салийски: “Олтарът

Четвърто Пасторално Писмо

е център на нашата религия и Светата Литургия е слънцето на духовния ни живот, дълбочината на Божието милосърдие, изворът на Божията любов, сърцето на съзерцанието, душата на благочестието, най-силното средство за придобиване Божиите Благодати.” Чрез Евхаристичното отслужване Христос е най-близко до нас и ние най-близко до Него. Както приживе, така и тук, Той е Учител, Свещеник, Добър Пастир и Спасител, защото Жертвата, която се принася, е същата като тази на кръста. На Голгота палачите бяха само средство в провеждането на Божия план за спасението на света; на олтара Свещениците са само заместници и посредници; истинският жертвоприносител е Христос. Свети Павел ясно казва: “Нека всеки човек ни счита за служители Христови и посредници” (Кор. 4,1). На Голгота Христос доброволно се предаде на палачите и се остави да Го разпнат на кръста като се съгласи душата Му да се раздели от тялото. На олтара чрез думите на Свещеника Христос идва между нас под видовете на хляб и вино и доброволно се съгласява в тайнствената раздяла на Тялото и Кръвта и изразява същата послушност и готовност, проявени спрямо Божията справедливост според думите на Свети Павел Апостол: “Той смири Себе Си, бидейки послушен дори до смърт и то до Кръстна смърт” (Фил. 2,8).

Възлюбени Чедо, в Стария Завет Господ казва на Мойсея: “Огънят на Жертвеника никога да не изгасне” (3 Мойс. 6,12). На нашите олтари огънят никога не изгасва и всеки може да бъде свидетел на великата любов на Христос, жертвал се за нас на кръста и принесен всеки ден на олтара. Остава едно: да съживим вярата си и с високо чувство и дълбоко съзнание “Да пристъпим – казва Свети Павел – дръзновено към олтара, към Престола на Благодатта, за да получим милост и да намерим благодат за благовременна помощ.” Ние дължим на Господа обожаване, страхопочитание, хвалебствие и всичко това ще отдадем на Всевишния най-целесъобразно, най-хубаво и най-достойно с вземане участие в Евхаристичното отслужване, в което Христос–Първосвещеника, Свят, Незлобив, Непорочен, “принасяйки себе Си, отдава на Бога по най-съвършен начин обожаване, страхопочитание и хвалебствие.”

Ние дължим на Господа непрестанна признателност за всички нам сторени благодеяния. Какво ще възвърнем за всичко това? С псалмиста и ние ще кажем: “Чашата на спасението ще приема и името Господне ще призова” (Пс. 155,3,4). Тази чаша на спасение се принася във всяко Евхаристично отслужване и чрез нашето присъствие на това дело ние даваме най-жив израз на гореща признателност към Всевишния.

А има ли някой, на когото да не тежи чувството на провинение спрямо Всевишния? Не сме ли ние в морално отношение отрепки, издънки? Не е ли нашият живот като обвит в злото, отровен от всички злостия? В това състояние на духовно стеснение, няма ли точно Евхаристичното отслужване да ни обнадееди, с най-великото помилване; то, в което ни се припомнят така живо тези думи: “Бог обикна толкова света, че отдаде Своя Единороден Син, че всеки, който повярва в него, да не погине, а да има живот вечен” (Ив. 3,16). И тези други: “Син Човечески дойде да подири и да спаси погиващите” (Лука 19,10). В Евхаристичното отслужване изпъква цялата истина на думите на псалмиста: “В Господа е милостта и напълно е в Него избавлението” (Пс. 129,7).

Четвърто Пасторално Писмо

Възлюбени Чеда, ние знаем, че не всички имат възможност ежедневно да присъстват на Евхаристичното отслужване, но знаем и това, че от тези, които имат тази възможност, не всички присъстват. Това става често по липса на съзнание, а повечето пъти от духовна леност. Много по-печално е обаче, че мнозина дори занемаряват строгото задължение, което имат поне неделен ден и в задължителните празници да присъстват на самата

Литургия. Да знаят добре, че поемат тежък товар върху душата си и че присъдата на Божия съд няма да бъде лека за тях. Те един вид се редят между гълпата в подножието на Голгота, която се гавреше с Христос и викаше: “Ако си Цар Израилев, слез от Кръста и ще повярваме в Тебе”.

Възлюбени Чеда, когато след шест дни тежък труд настъпи седмият ден и камбаната забие за Църква, нека всички драговошно се отзовем и с голямо внимание и дълбока вяра вземем живо участие в най-великото дело – жертвоприношението на Новия Завет, което се извършва в Евхаристичното отслужване. Нека

всеки каже от сърце и душа: “Ще се приближа до Божия жертвеник, до Бога, радост и веселие на моите младини” (Пс. 42,4). Нека се помолим коленопреклонно за милост и опрощение: “Смили се, Христе, смили се, Боже,” и като балсам на сърцето ще ни бъдат думите на Ангелската песен: “Мир на хората с добра воля.” Сплотени така всички около жертвеника, ние се чувстваме чеда на един и същ Отец и гръмогласно изповядваме нашето Верую, онова на живота ни и залог на вечното ни спасение. Ние чувстваме нашата зависимост от Божия Промисъл и големите наши задължения спрямо Него и се осмеляваме с грешните си уста да запеем песента на ангелите: “Свят, Свят, Пресвят е Господ Бог Саваот.” Смирено очакваме момента, в който Христос се принася жертва за всички нас, и тихо казваме, като смаяни: “Господи мой, Боже мой”. С молебствията за нашите собствени нужди ние не забравяме и тия на нашите мили покойници. Следим ли така Светата Литургия как естествено извира от сърцето ни молитвата “Отче наш” и как всяка дума е отзвук на най-дълбокото в нас и на най-належащото? И не чувате ли при причестяването поканата на Христос: “Елате при Мене всички отрудени и обременени и аз ще ви успокоя”? (Мат. 11,28). За облажаване е всеки, който се вслуша в тези думи и схване дирите на великото съкровище, предложено от Спасителя.

Възлюбени Чеда, още много бихме искали да кажем за Евхаристичното отслужване, но нека каквото тук липсва, го допълнят нашите духовни пастири през годината, като често ви говорят за това Жертвоприношение.

Ние свършваме с това благопожелание: всеки път, когато присъствате на Светата Литургия, очите ви да са широко отворени и да се уверите в истината на думите на Свети

Четвърто Пасторално Писмо

Иван Апостол: “Христос дойде при Своите и на всички онези, които Го приеха, на вярващите в Неговото име даде възможност да станат чеда Божии”. Закрепнали в това уверение дано един ден “Видите славата Му, слава като на Единородния от Отца.”

Поклон на всички вас, Възлюбени чеда, Духовници и верни от Епархията Ни, пожелаваме Мир и Любов; с вяра в Бог Отец и Исус Христос, като ви даваме и нашето Бащинско Благословение: в името на Отца и на Сина и на Светия Дух. Амин.

Дадено в гр. Русе

Празник на Свети Габриел на Скръбната Дева Мария

27 февруари 1949 год.